

nerskaber og for at få liberaliseret WTO-forhandlingerne.

Kl. 17.05

Så har der været et par bemærkninger om Forsvarets Efterretningstjeneste. Hvis man læser vores beslutningsforslag, B 118, er der ikke stukket noget under stolen. Her står der – og det er en vurdering fra Forsvarets Efterretningstjeneste – at truslen om terrorangreb og angreb af biologiske og kemiske våben vurderes generelt som middel. Det vil sige, at truslen må altså være der, for ellers ville den jo ikke være middel. Så ville den være nul.

Videre står der, at ved indsættelse af lægehold i selve Irak er trusselniveauet højt. Det er altså oplyst for Folketinget. Det var den oplysning, vi havde, og det var jo også derfor, der blev vaccineret mod Anthrax, men det glemmer man jo helt. Alle blev vaccineret mod Anthrax, fordi man præcis vurderede, at det var nødvendigt. Det var ikke noget, vi fandt på, for det har vi jo ingen forudsætninger for at vurdere. Det skete, fordi man vurderede truslen fra Anthrax til at være så stor, at der skulle vaccineres mod den.

Desuden var amerikanerne jo iført kampdragter mod biologiske våben, fordi man vurderede, at de var der, og der er også fundet irakiske kampdragter mod disse våben, fordi de kunne risikere at få dem tilbage i hovedet, hvis vinden blæste den forkerte vej. Det vil altså sige, at det var en trussel, som alle parter vurderede var sandsynlig, og man skal jo vurdere ud fra, hvad der var den almene viden og den almene opfattelse på det aktuelle tidspunkt. Vi kan ikke træffe beslutning ud fra en viden og en opfattelse, der eksisterer langt senere i historien. Vi må træffe vores beslutning ud fra den viden og den opfattelse, der eksisterer på det tidspunkt, hvor beslutningen skal træffes, og det var jo en opfattelse, som mange delte.

Nu skal hr. Niels Helveg Petersen slippe for endnu et godt citat, men jeg vil tage hr. Mogens Lykkes toft, som den 14. november 2002 sagde:

»Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at verdenssamfundet i helt usædvanlig klarhed og i helt usædvanlig grad står sammen nu om at sikre, at de beslutninger, der er truffet for længst, de forpligtelser, der er indgået for længst, også bliver håndhævet.«

Det ville man så ikke, da det kom til stykket.

Hr. Mogens Lykkes toft sagde også, at vi er enige om, at det har været alt for længe med at sikre, at Irak afvikler sine masseødelæggelsesvå-

ben, og fru Marianne Jelved sagde den 21. marts under behandlingen af B 118, at Det Radikale Venstre ønskede at gøre op med Saddams Husseins tyranni, diktatur, masseødelæggelsesvåben osv. Det var på basis af åbne kilder den almene opfattelse, at man måtte træffe disse beslutninger, og alle var enige om det. Jeg tror også, hr. Holger K. Nielsen var enig i den retorik.

SF's betænkning bidrag til B 118 er for resten også meget interessant historisk læsning. SF fastslår i sit betænkning bidrag, at det er hævet over enhver tvivl, at Irak er en slyngelstat, at det bringer Irak på linje med nationer som Kina, Libyen, Pakistan, Nordkorea etc., og at besiddelsen af masseødelæggelsesvåben demonstrerer, at de er villige til at bruge dem.

Det var altså den almindelige opfattelse, og så var spørgsmålet; Skulle man lade den usikkerhed, som våbeninspektørerne havde, være ved? Eller skulle man sige: Der er ikke samarbejdet øjeblikkeligt og betingelsesløst med våbeninspektørerne, og tør man løbe an på, at han skal slippe af sted med det igen? Nej, det kan man naturligvis ikke.

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg sige; Nej, vi afstemte ikke specielt vore argumenter efter andre regeringers. Men hr. Niels Helveg Petersen ved jo lige så godt som jeg, at der afstemmes på en anden måde i det moderne, europæiske diplomati. Vi drøfter og drøfter problemerne i EU's udenrigsministerkreds, så selvfølgelig har jeg drøftet dem med den engelske udenrigsminister Jack Straw, ligesom jeg har drøftet tingene med de Villepin og Joschka Fischer og alle de øvrige udenrigsministre, der sad på det tidspunkt. Vi drøftede det mange gange, og vi drøftede det jo også, da Danmark havde formandskabet, f.eks. under det uformelle udenrigsministermøde i Helsingør, hvor vi med også tysk og fransk tilslutning lavede en erklæring, hvor vi understregede, at krig kunne være en mulighed.

Alle EU-landenes statsministre og alle EU's udenrigsministre understregede i januar eller februar 2003, tror jeg det var, at krig var en sidste mulighed, der ikke kunne udelukkes, hvis Saddam Hussein ikke samarbejdede. Det var altså en bred, europæisk opfattelse, og der, hvor vanden skiltes, var kun i spørgsmålet: Var nok nok i marts? Eller skulle man køre længere? Jeg mener, at jeg startede med at forsøge modprøven. Jeg sagde: Det var vist godt, at vi sagde, at nok er nok i marts, for ellers risikerede vi faktisk at sidde tilbage med ham og med en endnu større